

**INSTITUTUL DE TEATRU
„SZENTGYÖRGYI ISTVÁN”
DIN ÎRIGU MUREȘ
Secția română**

■ ARCA BUNEI SPERANȚE

de I. D. Sîrbu

Îmbarcată pe corabia vieții — Arca lui Noe —, omenirea se îndreaptă spre felul visat — muntele Ararat — despre care știe foarte puțin (de fapt, însăși existența lui e incertă), încercînd să mențină pe acest drum în necunoscut elementele esențiale ale echilibrului vital dragostea, speranța, credința. Scenografia semnată de László Ildikó creează spațiul scenic necesar, sugerînd teritoriul închis, imposibilitatea unei soluții venite din afară, imbinînd elementul concret, necesar desfășurării acțiunii, cu simbolul necesar înțelegerii ideii.

În fiecare dintre personaje, sublimul și josnicul coexistă, și doar opțiunea lucidă, conștientă, poate salva omenirea în pariul ei cu infinitul. Regizorul Dan Alecsandrescu a simplificat însă dialectica demonstrației, transformînd parabola în fabulă. Fiii cei mari ai lui Noe, Sem și Ham, sînt de la prima apariție în scenă simboluri ale sălbăticiei voioșe de dominație, reduși la o singură dimensiune cea a violenței fruste (Sem — Marius

Oltean) sau cea a violenței sofisticate prin tehnologie (Ham — Eduard Marinescu). Interpretii nu izbutesc să nuanțeze această unică direcție, și din această cauză prezența lor scenică este previzibilă și monotonă. Desigur, rolurile așa sînt scrise, regizorul așa i-a îndrumat, dar o dominantă temperamentală sau intelectuală se poate exprima în diverse feluri; și în scena seducției Anei — de exemplu —, ambii interpreți ar fi avut loc să dovedească o înțelegere mai amplă a relațiilor scenice. Mai bogat în contradicții, rolul lui Iafet îi oferă lui Ion Zamfirescu posibilitatea de a-și etala aptitudinile exprimînd lirismul amar, deseperarea rece, candoarea relicentă a personajului. Fără a scoate efecte ieftine din abuzul alcoolicii pe care o indică textul, interpretul marchează cu bune rezultate asumarea lucidității, înțelegerea superioară a necesității jertfei. În rolul Anei, Carmen Enea are grația cerută de rol, autoritatea feminității dătătoare de viață, dominînd violența prin inteligență. Prezență scenică plăcută, Carmen Enea are acele resurse dramatice care conferă viață și trăire autentică elementelor abstracte ale dialogului.

Bătrînul Noe (Constantin Florea) semnifică în geometria dramei permanența înțelepciunii dublate de încredere. Interpretul dă prestanță simbolului pe care-l reprezintă personajul, fără a ocoli momentele de deseperare, de dezamăgire; nu întotdeauna cel înțelept e și puternic. Ada Gîrloman însufletește statuia bătrînei Noa, dăruindu-i măreție și profunzime, conștiința perenității și tristețea clipelor care se duc.

**Carmen Enea, Io-
sif Cojic (student
în anul II) și Ma-
rius Oltean, în
„Arca bunei spe-
ranțe” de I. D.
Sîrbu**

**Carmen Enea și
Eduard Marinescu
în „Bună seara,
domnule Wilde”
după Oscar Wilde**

Confrunțali cu un text dificil, cu multiple deschideri pentru o eventuală transpunere scenică, în care regia a optat pentru drumul cel mai scurt între două puncte, nu toți studenții — viitori absolvenți s-au putut exprima definitiv.

■ BUNĂ SEARA, DOMNULE WILDE!

de Eugen Mirea
după Oscar Wilde

În varianta scenică a clasei de absolvenți de la Tîrgu Mureș, comedia muzicală devine un spectacol foarte așezat, temeinic, cu personaje corect caracterizate în raport cu psihologia lor socială și cu strategiile conflictului. Tonalitatea ironică este preponderentă, interpretii își privesc permanent personajele printr-un ochean întors, ei joacă ridicolul rafinamentului și impostura inteligenței desfășurate în gol. Transpunerea scenică a acestor atitudini se exprimă aproape pe tot parcursul spectacolului în gaguri adecvate structurii speciale a genului, și aici se cuvin a fi lăudate măsura și echilibrul regizorului-profesor Mihai Gînguleșcu. Cîteodată, însă, comicul e un produs gratuit, executat mai mult pentru plăcerea interpretelor, decît pentru cea a spectatorilor. Deși au o bună

pregătire vocală și coregrafică, studenții nu integrează părțile cîntate și dansate în ritmul spectacolului; ele par numere în sine, care nu fac decît să întîrzie desfășurarea replicilor. O singură excepție, dar, aceea, notabilă „aria” cîntată de Lady Bracknell și susținută coregrafic și vocal de întreaga distribuție. Dar ruperile de ritm despre care scriam mai înainte ne fac să credem că un sporit efort de finisare ar fi conferit spectacolului fluență, spuma, care acum îi lipsesc. Poate că această impresie apare și din pricina faptului că interpretul rolului lui Oscar Wilde, Ion Zamfirescu, rostește fad introducerea, e monoton în treceri, nu dă tonalitatea necesară desfășurării reprezentăției. O anume crispare nepotrivită stilului lui Wilde în particular și musicalului în general e prezentă în jocul lui Marius Oltean (Algernon Montcrieff). Eduard Marinescu este un John Worthing dezinvolt, interpretul subliniind cu abilitate ridicolul simpatic al personajului. Constantin Florea, apariție hazoasă, izbuteste să confere substanță comică doctorului Chasuble. Ada Gîrțoman are prestață și temperamentul cerute de rolul năprasnicei Lady Bracknell; Carmen Enea (Gwendolen) și Anamaria Pislaru (Cecily) cîntă pe două voci bine acordate duetul inocenței care de-abia așteaptă să fie coruptă. Deși n-am analizat pînă acum contribuția studenților din anii mai mici la ansamblul spectacolelor, prezenta Gabrielei Belu în rolul lui Miss Prism merită o excepție: o construcție comică precis echilibrată între ironie și grotesc, o bună dozare a efectelor și un haz natural irezistibil.